

192. 23.03.2026

Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

ANCOM

REGISTRATURĂ

INTELEGE
IEȘIRE Nr. SC-DJ-5011

Ziua 04, Luna 03, Anul 2026

Către: **SENATUL ROMÂNIEI**

În atenția domnului Secretar General **Mario Ovidiu OPREA**

Bp. 54 6.3.2026

Subiect: răspuns adresă nr. 687/16.02.2026¹-proiect de lege privind protecția minorilor sub 16 ani pe platformele de social media (Bp. 54/2026)

Stimate domnule,

Având în vedere adresa dvs. nr. 687/16.02.2026, comunicată Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (denumită în continuare **ANCOM** sau **Autoritatea**) și înregistrată cu nr. SC-3772/18.02.2026, prin intermediul căreia ați transmis spre avizare propunerea legislativă privind protecția minorilor sub 16 ani pe platformele de social media, precizăm următoarele:

În primul rând, considerăm necesar să subliniem că, în repetate rânduri, am semnalat faptul că mai multe inițiative legislative privind protecția minorilor în mediul online au fost înaintate spre analiză Parlamentului². Pentru a evita o dublă reglementare sau chiar legiferarea diferită a aceluiași aspecte sociale, apreciem că aceste propuneri legislative ar trebui examinate în mod unitar, în cadrul unei analize comune. De asemenea, pentru a putea identifica și pune în discuție cele mai bune soluții pentru implementarea unor mecanisme de verificare a vârstei, ce ar trebui implementate de către furnizorii de platforme online, am recomandat formarea unui grup de lucru la nivel interinstituțional, format din ANCOM, Ministerul Afacerilor Interne, Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, Agenția Națională de Administrare Fiscală, dar și din reprezentanți ai Legislativului ce sunt interesați de protecția minorilor în mediul online și altor entități din sfera societății civile cu activitate relevantă. Desigur, în raport de conținutul concret al intenției de legiferare, alte autorități sau entități ar putea face parte dintr-un astfel de grup de lucru.

Cu titlu prealabil, considerăm necesar să clarificăm unele aspecte legate de competența ANCOM. Astfel, potrivit art. 14 din Legea nr. 50/2024³, ANCOM are calitatea de coordonator al serviciilor digitale în România, având competențele stabilite prin dispozițiile art. 51 din Regulamentul privind serviciile digitale⁴. În această calitate, Autoritatea poate verifica respectarea obligațiilor ce cad în sarcina furnizorilor de servicii intermediare stabiliți în România⁵, conform prevederilor Regulamentului privind serviciile digitale. În ceea ce privește **platformele online**⁶ foarte mari, menționăm că acestea se află sub directă supraveghere a Comisiei Europene, potrivit art. 56 alin.

¹ Înregistrată la ANCOM cu nr. SC-3772/18.02.2026

² Cu titlu de exemplu, facem referire la propunerile legislative înregistrate sub nr. PL-x nr. 356/2025, PL-x nr. 385/2025, PL-x nr. 407/2025, PL-x nr. 61/2026 la Camera Deputaților

³ Legea nr. 50/2024 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2022/2.065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 365/2002 privind comerțul electronic

⁴ Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE

⁵ Sintagma *furnizor de servicii intermediare din România* este definită la art. 4 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 50/2024

⁶ A se vedea și definiția „platformei online” de la art. 3 lit. (i) din Regulamentul privind serviciile digitale

(2) din Regulamentul privind serviciile digitale, cu privire la obligațiile stabilite în sarcina lor de dispozițiile Capitolului III Secțiunea 5 din același act legislativ european. Pentru celelalte responsabilități ce cad în sarcina platformelor online foarte mari, competența supravegherii îndeplinirii acestora este partajată între Comisia Europeană și coordonatorul serviciilor digitale din țara unde platforma sau motorul de căutare își are sediul sau reprezentantul legal desemnat.

În ceea ce privește proiectul supus analizei, raportat la prevederile art. 2 alin. (2) lit. b), considerăm necesar să subliniem că, la acest moment, la nivel național, nu există o listă oficială a „platformelor sau serviciilor digitale destinate exclusiv activităților educaționale” și nici a unor criterii clare și obiective în baza cărora un anumit serviciu ar putea fi încadrat, total sau parțial, în această categorie. Drept urmare, în absența unor astfel de repere, identificarea concretă a serviciilor cărora nu li s-ar aplica norma legală ar fi dificil de realizat și ar putea genera interpretări neunitare în practică.

De asemenea, în raport cu prevederile art. 2 alin. (2) lit. c), apreciem că acestea sunt lipsite de claritate, întrucât actul normativ nu conține o definiție explicită a noțiunii de „rețea socială publică”, ceea ce poate genera dificultăți în identificarea acelor furnizori cărora norma legală nu li se aplică. În eventualitatea în care legiuitorul a avut în vedere sintagma „platformă de social media”, care este definită în cadrul art. 3 lit. b) din propunerea legislativă, apreciem că acest lucru ar trebui reflectat ca atare și în textul art. 2 alin. (2) lit. c), unitatea de terminologie fiind imperios necesară pentru asigurarea clarității normei juridice.

Cu privire la definiția „platformei de social media” de la art. 3 lit. b) apreciem că este necesar să se țină cont că Regulamentul privind serviciile digitale stabilește, la art. 3 lit. i), definiția „platformei online”⁷, rețelele sociale reprezentând doar o categorie în cadrul acesteia. Mai mult, în cadrul legislației aplicabile în domeniul serviciilor digitale nu sunt prevăzute definiții sau delimitări clare cu privire la noțiunea de „mecanisme de interacțiune socială” și nici nu sunt stabilite criterii obiective în funcție de care să se determine dacă o platformă „amplifică” sau „prioritizează” conținutul în raport de comportamentul utilizatorilor. În absența unor asemenea clarificări normative, evaluarea îndeplinirii acestor condiții ar putea fi marcată de un grad ridicat de subiectivism și ar putea conduce la aplicări neunitare ale dispozițiilor legale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 4 alin. (1) din proiectul de act normativ, se constată lipsa de claritate sub aspectul autorității competente să analizeze care sunt limitările tehnice și operaționale ale furnizorilor de platforme, precum și cu privire la criteriile pe baza cărora se poate realiza o analiză care să reliefeze dacă măsurile adoptate de platforme în vederea prevenirii accesului minorilor sub 16 ani la serviciile lor sunt cele mai adecvate raportat la limitările anterior menționate.

Raportat la prevederile art. 6 din proiectul de act normativ, menționăm că la nivel european a fost publicată Comunicarea Comisiei Europene privind „Orientările referitoare la măsurile de asigurare a unui nivel ridicat de confidențialitate, siguranță și securitate pentru minorii online, în conformitate cu articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2022/2065”.⁸ Aceasta conține și o serie de soluții cunoscute sub denumirea generică „asigurarea referitoare la vârstă”. Drept urmare, considerăm necesar să se țină cont de acestea atunci când se discută posibile mecanisme de verificare a vârstei, având în vedere că, la nivel european, se poate observa o tendință de uniformizare a mecanismelor create pentru a proteja minorii, inclusiv prin dezvoltarea unui portofel european pentru identitate digitală. Mai mult, în practică, un furnizor de servicii de comunicații electronice (indicați în cadrul art. 6 alin. 1 lit. c pct. ii din propunere) nu are cum să cunoască datele unui eventual cont deschis de o persoană pe o platformă online, chiar și în situațiile în care persoana respectivă este însuși titularul contractului de furnizare de servicii de acces la internet (cu atât mai mult în cazul în care alte persoane, precum membrii familiei titularului de contract sunt cei care dețin conturile pe platformele online).

⁷ „platformă online” înseamnă un serviciu de găzduire care, la cererea unui destinatar al serviciului, stochează și diseminează informații către public, cu excepția cazului în care activitatea respectivă este o caracteristică minoră și pur auxiliară a unui alt serviciu sau o funcție minoră a serviciului principal și, din motive obiective și tehnice, nu poate fi utilizată fără celălalt serviciu, iar integrarea caracteristicii sau a funcției în celălalt serviciu nu este un mijloc de a eluda aplicarea prezentului regulament;

⁸ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=OJ:C_202505519

Menționăm, totodată, faptul că, potrivit art. 8 din Regulamentul privind serviciile digitale, furnizorilor de servicii intermediare (inclusiv furnizorilor de servicii de acces la internet) **nu li se poate impune o obligație generală de monitorizare a informațiilor pe care le transmit sau le stochează.**

În ceea ce privește prevederile art. 7 alin. (3) din propunerea legislativă, menționăm că acestea generează o suprapunere parțială cu prevederile art. 6 alin. (4), aspect contrar dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 24/2000⁹.

Privitor la art. 8 alin. (1) din proiectul de act normativ, așa cum am precizat mai sus, platformelor (acestea făcând parte din sfera furnizorilor de servicii intermediare) nu li se poate impune o obligație generală de monitorizare a informațiilor pe care le transmit sau le stochează, drept urmare, în special în cazul platformelor online foarte mari, acestea nu au o categorisire a conținutului pe diverse criterii. Astfel, raportat la cele anterior menționate, considerăm că norma este lipsită de claritate având în vedere că nu prevede cine ar putea analiza tot conținutul postat pe o platformă în vederea catalogării lui pe categorii și nici după ce repere concrete, clare și obiective s-ar putea realiza o astfel de catalogare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 8 alin. (2), precizăm că interdicția referitoare la interacțiunea cu utilizatori necunoscuți este deja integrată în definiția sintagmei „funcționalității de tip social public”, prevăzută la art. 3 lit. d) din propunerea legislativă. În aceste condiții, menținerea dispoziției generează o suprapunere normativă.

Totodată, atragem atenția asupra faptului că art. 9 din propunerea legislativă nu precizează ce înseamnă o limitare „în mod proportional” a accesului minorilor la anumite funcționalități, norma fiind astfel lipsită de claritate.

În ceea ce privește art. 10 alin. (3), semnalăm lipsa de claritate a dispoziției, întrucât nu se precizează în mod expres autoritatea competentă să emită normele metodologice și nici actul juridic prin care acestea urmează a fi adoptate. Totodată, subliniem că aspectele ce pot genera o afectare a substanței anumitor libertăți, cum sunt cele din proiectul de act normativ supus analizei, ar trebui instituite la nivelul legii (ca normă primară) și nu prin intermediul unei norme cu caracter secundar. Facem precizarea că, potrivit art. 77 – *Acte date în executarea unui act normativ* din Legea nr. 24/2000, „*Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4)*”. Altfel spus, o eventuală normă secundară poate stabili aspecte de procedură (de aplicare în concret a legii) prin care se implementează o cerință expresă dintr-o normă primară. Așadar, apreciem că mecanismul care stă la baza excluderii minorilor din categoria utilizatorilor care au acces la anumite informații disponibile online ar trebui să facă obiectul normei primare, iar nu lăsate exclusiv la latitudinea legiuitorului de ordin secundar.

Raportat la art. 11 din propunerea legislativă, menționăm că, potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001¹⁰, „*Actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea [...]*”, cerință ce nu este respectată de norma analizată. Ba mai mult, sancțiunea constând în „*limitarea temporară a anumitor funcționalități ale platformei pentru utilizatorii aflați pe teritoriul României*”, care are natura unei sancțiuni complementare, apare ca fiind reglementată drept o sancțiune contravențională principală. Nu în ultimul rând, potrivit tezei art. 11 alin. (2) din propunerea legislativă, fapta contravențională poate fi sancționată „*cu una sau mai multe dintre următoarele sancțiuni*”, însă o astfel de reglementare s-ar afla în totală disonanță cu dispozițiile art. 5 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit căreia „*Pentru una și aceeași contravenție se poate aplica numai o sancțiune contravențională principală și una sau mai multe sancțiuni complementare*”.

În ceea ce privește prevederile art. 12 alin. (3), apreciem că, în măsura în care norma instituie obligații suplimentare în sarcina furnizorilor de servicii intermediare — precum, cu titlu exemplificativ,

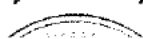
⁹ privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

¹⁰ privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

obligația de catalogare a conținutului pe anumite categorii — nu se poate susține că aceasta nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentul (UE) 2022/2065¹¹.

Menționez că punctul de vedere mai sus exprimat a fost comunicat și Secretariatului General al Guvernului-Departamentul pentru relația cu Parlamentul, în data de 02.03.2026, prin intermediul poștei electronice, la solicitarea acestuia din urmă.

Cu stimă,

 PREȘEDINTE,

Valeriu Ștefan ZGONEA

¹¹ Potrivit considerentului (9) din Regulamentul privind serviciile digitale, "În consecință, statele membre nu ar trebui să adopte sau să mențină cerințe naționale suplimentare cu privire la aspectele reglementate de prezentul regulament, cu excepția cazului în care acest lucru ar fi prevăzut în mod explicit în prezentul regulament, deoarece ar afecta aplicarea directă și uniformă a normelor pe deplin armonizate aplicabile furnizorilor de servicii intermediare în conformitate cu obiectivele prezentului regulament".